

Slapstick René van 't Hof trefzeker

Theater

Dag vlieg

Door René van 't Hof. Gezien 18/10, Toneelschuur, Haarlem. Tournee t/m 19/12.

In zijn woordloze solo *Dag vlieg* speelt René van 't Hof een afgetakelde oude man. Met zijn stramme leden kan hij nog hoogstens tweemaal licht door de knieën bij de ochtendgymnastiek. Zijn lopen door zijn woonkamer is balanceren, bijna voorover, net niet achterover vallen. Staand water drinken wordt een uitgekiend slapsticknummer.

Niet dat Van 't Hof hoofdzakelijk op de lach mikt. Zijn huiveringwekkend onvermogen wekt schrik en mededogen. Net als zijn tragische verschijning: in zijn grote witte onderbroek lijkt hij het gevolg van een zakbreuk te torsen. Terwijl zijn lichaam stuntelt is zijn gezicht onverminderd effen. *Dag vlieg* is even pijnlijk als geestig.

Van 't Hof beheerst dit stil spel als geen ander:

hij is een waardige nazaat van Charlie Chaplin en Buster Keaton. Hoe hij eerst naar de lucht boven en beneden blik, naar de plekken waar het licht zou moeten schijnen, en dan pas naar de bron, de lamp zelf die het niet doet als hij hem aanklikt, is gruwelijk goed. Zijn jeuk is besmettelijk en een onzichtbare, brommende vlieg kan hij trefzeker oproepen door hem met zijn hoofd te volgen.

De voorstelling kantelt bij de vliegscène. Als in een droom wordt de man zelf vlieg en danst hij rond, bevrijd uit zijn cocon, dat stijve lijf. Prachtig, maar daarna verliest *Dag vlieg* richting. De ideeën lijken op, bewegingen herhalen zich en het geluidsdecor van burens en buurt wil maar niet uitgroeien tot een tegenspeler van belang. Wat ontbreekt is een groot nummer, een absurde handeling waar Van 't Hof zich neurotisch in vastbijt - toch zijn handelsmerk.

De illusie van vrijheid wordt weer ingeruild voor weemoed en tragiek. Maar het naargeestig einde komt te onverwacht om aangrijpend te zijn.

Ron Rijghard

